

мова йде про різні правові явища. Деякі вчені ототожнюють ці два види договорів, наголошуючи на тому, що відмінність полягає лише у назві, а договір комерційної концесії – той самий договір франчайзингу, але з певними особливостями, притаманними українському законодавству. Друга група дослідників, зокрема Т. В. Бачинський, О. В. Величко, Я. О. Сидоров, І. П. Смілянець, вважає, що це два різні договори, оскільки поняття «договір комерційної концесії» вужче, ніж поняття «договір франчайзингу». Основною відмінністю, на якій наголошують прихильники відмежування двох видів договорів, є глибший ступінь співробітництва та кооперації сторін у договорі франчайзингу. Чим більший обсяг виключних прав, наданих франчайзером франчайзі, тим далі франчайзинг відходить від комерційної концесії.

У розробників Цивільного та Господарського кодексів України було право вибору: обрати міжнародні терміни при регулюванні відносин франчайзингу або піти шляхом копіювання термінів Цивільного кодексу Російської Федерації, що і було зроблено.

В Україні була спроба прийняти спеціальний закон, зокрема у 2001 році у Верховній Раді був зареєстрований Законопроект «Про франчайзинг» №8241, який так і не був прийнятий. Однак, прийняття такого Закону є необхідністю для українського законодавства, оскільки це сприятиме усуненню наявного дуалізму в правовому регулюванні, а також становитиме основу для розширення ринку товарів.

Що стосується практичного застосування механізму франчайзингу в Україні, то в нашій державі такий різновид комерційної співпраці поки що не є досить поширеним, через окремі обставини, включаючи проблеми правового регулювання. Першою компанією, яка почала відкривати франчайзингові магазини в Україні, є компанія «Арго Трейдинг», яка у 1992 році, використовуючи франчайзинг, відкрила торгові точки під брендами «Benetton», «Reebok» та «Lee Wrangler».

У 2015 році структура ринку франшиз виглядала так: 55 % займають франшизи в галузі торгівлі, 30 % – в сфері послуг, 15 % – в галузі громадського харчування. Про перспективи розвитку франчайзингу

в Україні на найближчі роки можна сказати наступне. Найпривабливішими нішами для підприємців-франчайзі залишаться громадське харчування і роздрібна торгівля. Але зростання в цих сферах буде вже не таким швидким, оскільки ринок франшиз тут дуже насичений. У зв'язку з цим, найімовірніше, буде спостерігатися зростання діючих франшиз в сфері послуг.

Таким чином, проаналізувавши окремі аспекти реалізації механізму договору франчайзингу в Україні, потрібно відмітити, що головним питанням є не просто внесення відповідних змін до ЦК і ГК, або ж прийняття окремого закону про франчайзинг, а саме створення і законодавче закріплення тієї моделі та механізму, за допомогою яких договори франчайзингу зможуть ефективно працювати і отримувати максимально повний захист закону, що в свою чергу сприятиме економічному розвитку країни та залученню інвестицій.

Глібко С. В.,

кандидат юридичних наук, доцент, директор НДІ правового забезпечення інноваційного розвитку НАПрН України

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ ВИПУСКУ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ВИСОКОТЕХНОЛОГІЧНОЇ ПРОДУКЦІЇ В УКРАЇНІ

Розглянемо історію прийняття нормативно-правових актів та регулювання у сфері розвитку високих наукоємних технологій в Україні.

Першим нормативно-правовим актом, що надавав визначення терміну високих наукоємних технологій був Закон України «Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій» від 9 квітня 2004 року №1676-IV [1], яким була затверджена відповідна програма і був чинним до 2013 року.

Відповідно до розділу II цього Закону високі наукоємні технології (далі – наукоємні технології) – це технології, що створюються

на підставі результатів наукових досліджень та науково-технічних розробок, забезпечують виготовлення високотехнологічної продукції, сприяють запровадження високотехнологічного виробництва на підприємствах базових галузей промисловості.

В цій програмі було передбачено 2 етапи її виконання, що включали в себе:

1) реалізацію проектів з розроблення наукоємних технологій, які мають найбільший ступінь готовності до впровадження; другий етап (2009–2013 роки)

2) впровадження на підприємствах наукоємних технологій, розроблених за результатами виконання Програми на першому етапі.

Однак Програма розвитку високих наукоємних технологій не передбачала реалізацію результатів високотехнологічного виробництва, в тому числі, стимулювання експорту високотехнологічної продукції.

Разом з тим, постає питання про системність регулювання створення високотехнологічного продукту, продукції та експорту останньої. На наш погляд, необхідна неперервність процесу створення та реалізації високотехнологічної продукції. Частково в сучасному законодавству це може бути вирішене за рахунок вдосконалення законодавства про інноваційну діяльність.

Вирішення цієї проблеми можливе при встановленні співвідношення стимулювання окремих галузей науки та економіки в програмних та нормативно-правових актах, які можуть сприяти розвитку та експорту високих технологій.

Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08.09.2011 № 3715-VI [2] виокремлено наступні види таких напрямів:

1) стратегічні пріоритетні напрями, які затверджуються Верховною Радою України на період до 10 років;

2) середньострокові пріоритетні напрями, що визначаються на період до 5 років і спрямовані на виконання стратегічних пріоритетних напрямів.

Відповідно до ст. 4 цього Закону стратегічними пріоритетними напрямами, близькими за окремими ознаками до реалізації програми підтримки наукоємних технологій, на 2011–2021 роки є:

1) освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії;

2) освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки;

3) освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій;

4) технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу;

5) впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики;

6) широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища;

7) розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки.

Тотожна ситуація існує з середньостроковими пріоритетними напрямами на 2017–2021 роки, які закріплені у Постанові Кабінету Міністрів України «Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня на 2017–2021 роки» від 28 грудня 2016 р. № 1056 [3] і поділяються на наступні групи:

1. Освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії;

2. Освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки

3. Освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій

4. Технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу.

5. Впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики

6. Широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища

7. Розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки.

Таким чином, в стратегічних та середньострокових пріоритетних напрямках, які можуть слугувати основою для побудови системного регулювання створення високотехнологічного обладнання, відсутні поняття «наукоємних технологій» або «високотехнологічного продукту», а тільки застосовуються окремі терміни в інших словосполученнях або безпосередньо окремі високотехнологічні галузі.

Досліджуючи практику формування державної політики у цій галузі необхідно зупинитися на найбільш спеціалізованих сучасних нормативно-правових актах.

Так, у Проекті Стратегії розвитку високотехнологічних галузей до 2025 року [4] з'являються поняття платформ для розвитку високотехнологічних галузей, відповідно до класифікації Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) визначаються такі галузі як: галузь інформаційних технологій (ІТ), аерокосмічна, фармацевтична, виробництво електроніки та телекомунікаційного обладнання, виробництво медичної, високоточної та оптичної техніки.

Серед складових розвитку високотехнологічної галузі відмічаються економічний режим, розвиток освіти, розвиток інновацій та розвиток ІКТ інфраструктури. Стратегія забезпечує формування усіх необхідних компонентів інноваційної екосистеми, а саме: фінансовий, інституційний, людський капітал та економічний. Особливістю законодавства України можливо вважати наявність опосередкованого регулювання.

Додатково визначені напрями підтримки експорту, в тому числі високотехнологічної продукції, містяться у Законі України «Про розвиток та державну підтримку малих та середніх підприємств» [5]. Так у ст. 15 цього Закону вказано, що державна підтримка включає фінансову, інформаційну, консультаційну підтримку суб'єктів малого і середнього підприємництва, зокрема, що провадять експортну діяльність. Згідно ст.21 державна підтримка суб'єктів малого і середнього підприємництва, що провадять експортну діяльність, може здійснюватися шляхом:

1) сприяння просуванню на ринки іноземних держав продукції вітчизняного виробництва (товарів, робіт і послуг), об'єктів інтелектуальної власності та створення сприятливих умов для українських учасників експортної діяльності;

2) співпраці з міжнародними організаціями та іноземними державами у сфері розвитку малого і середнього підприємництва;

3) утворення об'єктів інфраструктури підтримки малого і середнього підприємництва, що сприяють експортній діяльності, зокрема шляхом надання фінансової підтримки (кредитування, гарантування, страхування експортних операцій, часткова компенсація частки відсоткових ставок за кредитами для провадження експортної діяльності, часткове покриття витрат суб'єктів малого і середнього підприємництва, пов'язаних із здійсненням маркетингових заходів на зовнішньому ринку, вивченням кон'юнктури зовнішнього ринку, пошуком партнерів, просуванням товарів на нові ринки, участю у виставково-ярмарковій діяльності за кордоном, відрядженням спеціалістів для вивчення ринків іноземних держав, підготовкою, перепідготовкою та підвищенням кваліфікації персоналу суб'єктів малого і середнього підприємництва з питань експортної діяльності);

4) сприяння участі суб'єктів малого і середнього підприємництва у виставково-ярмарковій діяльності за кордоном для представлення продукції вітчизняного виробництва, у тому числі шляхом надання фінансової підтримки, надання в оренду виставкових площ, часткового покриття витрат суб'єктів малого і середнього підприємництва, пов'язаних з участю у виставково-ярмарковій діяльності за кордоном;

5) сприяння поширенню за кордоном інформації про потенційні можливості вітчизняного малого і середнього підприємництва та забезпеченню доступу до іноземних інформаційних мереж для пошуку ділових партнерів.

Варто зазначити, що Законами України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», «Про державну підтримку суб'єктів господарювання», «Про Державний бюджет України на 2018 рік» та Постановою Кабінету Міністрів України «Про затвердження критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарюван-

ня для забезпечення розвитку регіонів та підтримки середнього та малого підприємництва» від 7 лютого 2018 р. № 57 прямо не передбачено напрямку розвитку експорту, в тому числі високотехнологічної продукції.

У той же час Планом реалізації Стратегії розвитку малого та середнього підприємництва в Україні на період до 2020 року, затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України від 10 травня 2018 р. № 292-р [6] встановлено сприяння провадженню експортної діяльності. Серед індикаторів реалізації цієї мети закріплено статистичні дані та частка експорту, що здійснюється малими та середніми підприємствами (далі – МСП) та середня вартість експорту на одне МСП (доларів). Крім того передбачено надання інформаційно-освітніх послуг суб'єктам господарювання, у тому числі через участь МСП у програмі ЄС «Еразмус для молодих підприємців». До виконання плану залучено державну установу «Офіс просування експорту», що спрямована на допомогу Міністерству економічного розвитку і торгівлі України у розробці та реалізації політики сприяння експорту та зміцнення стратегічного співробітництва між приватними та державними організаціями, а також планується створення Експортно-кредитного агентства, метою якого є надання фінансової підтримки МСП, орієнтованим на експорт. Однак, в даному акті окремо не передбачена підтримка експорту високотехнологічної продукції.

Експортною стратегією України («дорожньою картою» стратегічного розвитку торгівлі) на 2017-2021 роки від 27.12.2017 № 1017-р [7] встановлено, що сучасний український експорт в основному складається з проміжних товарів з відносно низькою технологічною складовою – частка високотехнологічного експорту у 2015 році становила лише 5,5 відсотка загального обсягу українського експорту.

Серед основних показників ефективності реалізації Стратегії закріплено експорт товарів та послуг. Зміст цього показника складає частка експорту товарів з використанням у виробництві технологій високого та середнього рівня в загальному обсязі експорту товарів, відсотків (групи «Продукція хімічної та пов'язаних з нею галузей промисловості», «Полімерні матеріали, пластмаси та вироби з них», «Машини, обладнання та механізми; електротехнічне обладнання»,

«Засоби наземного транспорту, літальні апарати, плавучі засоби», «Прилади та апарати» згідно з УКТЗЕД).

Відповідно до плану реалізації Експортної стратегії України («дорожньої карти» стратегічного розвитку торгівлі) на 2017-2021 роки в рамках підтримки інноваційного розвитку опосередковано сприяння розвитку високотехнологічних галузей через прийняття та реалізацію спеціалізованих Стратегій та інформаційну допомогу суб'єктам підприємницької діяльності. Реалізацію Плану у даній сфері покладено на Міністерство економічного розвитку, Міністерство освіти та науки, Міністерство фінансів та Міністерство інформаційної політики України.

Концепція розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки [8] розглядає високотехнологічну продукцію в рамках цифрових технологій. Так планом реалізації цієї Концепції передбачено розвиток експорту цифрових технологій у наступних напрямках:

1) підготовка пропозицій щодо розвитку цифрової індустрії, спрощення ведення зовнішньоекономічної діяльності, удосконалення податкової сфери, гармонізації з нормами європейського законодавства у сфері безготівкових платежів та розрахунків

2) розроблення проекту акта Кабінету Міністрів України щодо просування цифрової індустрії на міжнародних ринках з урахуванням стимулювання експорту, здійснення промоційних та інформаційних заходів;

3) підготовка пропозицій щодо модернізації освіти для підтримки розвитку цифрової індустрії, зокрема посилення підготовки учнівської молоді з предметів природничо-математичного циклу і технічної творчості в усіх ланках освіти, збільшення кількості закладів освіти, в яких запроваджується STEM-навчання, утворення науково-дослідних STEM-центрів/лабораторій із залученням міжнародних організацій.

Реалізацію цих напрямків здійснюють, зокрема, Державна фіскальна служба, Міністерство економічного розвитку, Державне агентство з питань електронного урядування, Національний банк (за згодою) та Міністерство закордонних справ України. Таким чином,

термін «технології високотехнологічних галузей» не містить спеціального переліку критеріїв, а тільки перелік таких галузей, які відносяться до високотехнологічних.

Література:

1. Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій : Закон України від 9 квіт. 2004 р. №1676-IV. *Офіційний вісник України* від 21.05.2004., № 18.
2. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні : Закон України від 08 верес. 2011р. № 3715-VI. *Офіційний вісник України* від 14.10.2011 р., № 77, стор. 14.
3. Деякі питання визначення середньострокових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності загальнодержавного рівня на 2017–2021 роки : затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 28 груд. 2016 р. № 1056. *Офіційний вісник України* від 27.01.2017 р., № 8, стор. 63.
4. Проект Стратегії розвитку високотехнологічних галузей до 2025 року. URL: <http://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=c9b6f0b0-1ed5-4aba-a25e-f824405ccc64&>.
5. Про розвиток та державну підтримку малих та середніх підприємств : Закон України від 22 берез. 2012 р. № 4618-VI. *Офіційний вісник України* від 27.04.2012 р., № 30, стор. 55.
6. План реалізації Стратегії розвитку малого та середнього підприємництва в Україні на період до 2020 року : затв. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 10 трав. 2018 р. № 292-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/deyaki-pitannya-realizaciyi-strategiyi-rozvitku-malogo-i-serednogo-pidpriyemnictva-v-ukrayini-na-period-do-2020-roku>.
7. Про схвалення Експортної стратегії України («дорожньої карти» стратегічного розвитку торгівлі) на 2017-2021 роки : затв. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27 груд. 2017 № 1017-р. *Офіційний вісник України* від 06.02.2018 р., № 11, стор. 15.
8. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації : затв. Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 17 січ. 2018 р. № 67-р. *Офіційний вісник України* від 23.02.2018 р., № 16, стор. 70.

Головашевич О.О.

к.ю.н., асистент кафедри фінансового права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ОПОДАТКУВАННЯ НЕРУХОМОСТІ У СПІЛЬНІЙ ВЛАСНОСТІ

Оподаткування нерухомості порівняно з оподаткуванням доходів має низку переваг. До них відноситься обов'язковий облік об'єктів нерухомості у відповідних державних реєстрах та кадастрах, чітка визначеність таких об'єктів, можливість їх легко виміряти тощо. Оподаткування нерухомості в Україні відбувається при сплаті податку на майно, а точніше двох його складових – податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, та плати за землю. Варто наголосити, що ці два платежі фактично мають самостійні податкові механізми, що передбачає окреме визначення кола їх платників, об'єктів оподаткування, обрахування податкової бази за різними правилами, наявність власних ставок та інших елементів правового механізму податку. Крім того, тривалий час (з набуття чинності Податковим кодексом України до кінця 2014 року) ці платежі мали самостійний характер та окремо визначались у складі податкової системи України. Це свідчить про певну штучність об'єднання вказаних платежів під однією назвою.

Відповідно до чинного податкового законодавства платниками податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, можуть бути власники об'єктів житлової або нежитлової нерухомості. Безпосередньо термін «нерухомість» не визначається податковим законодавством, у той час як в інших нормативних актах даються визначення термінів «нерухоме майно», «нерухомість», «нерухомі речі», які мають синонімічне значення. Наприклад, у Законі України «Про іпотеку» під нерухомістю розуміються земельні ділянки, а також об'єкти, розташовані на земельній ділянці і невід'ємно пов'язані з нею, переміщення яких є неможливим без їх знецінення та зміни їх призначення [3]. Цивільне законодавство дає тотожне визначення